

Deň zúčtovania - Kvinta

Toto sú jej hriechy: tieto si nosí so sebou ako dvojníka, tieň, rovnako temný ako to, čo nosí. Na tvári je napísaný dátum, žmurkaním redukuje čísla, jedno po druhom padajú, no ona neplače, tvár je kamenná.

Už vlastne dlho neplakala, je to asi únavou, je to zvykom. Ako keď si človek prestane po dlhom čase všímať bolesť, akokoľvek silná je, keď trvá dostatočne dlho, zabudne na ňu aspoň na chvíľu, na pár sekúnd. Ona so svojimi hriechmi žije odjakživa, alebo sa jej to aspoň tak zdá. Mala kopec času zvykať si na naň. Mala kopu času, aby sa naučila, ako ho ignorovať.

No stále ich cíti, všetky. Každý jeden. V rohu mysle, tam, kde už dlho nechodí, už dlho nebýva, v byte, z ktorého sa už odsťahovala a kam sa už nikdy nechce vrátiť, sedia v tej istej miestnosti. Niektorí na stoličke, no tých je iba pár, preto ostatní sedia na zemi, na parapete, tlačia sa a strkajú, sťažujú sa a nikdy nestíchnu. Jeden sa dokonca hojdá na lustrí.

Často si praje, aby predtým, ako z tohto bytu odišla aspoň zatemnila okná, zobrala všetky lampy, odskrutkovala všetky žiarovky a zabarikádovovala všetky dvere. Lenže ona nič z toho neurobila a teraz sú jej hriechy nepríjemným susedom, ktorý o druhej ráno ešte stále nevypol hlasnú elektronickú hudbu a ona na nich ani nemôže zavolať políciu, pretože o nej vedia veci, ktoré by nemal vedieť nikto.

A pritom je to tak smiešne, ako sa s tým nevie zmieriť, ako z toho stále robí drámu. Ako si udržiava kamenný výraz, hoci nevie v noci spať. Radšej píše mierové zmluvy sama so sebou. Píše si ich pod kožu a vrýva ich lyžicou do steny. Nič medzi tým.

Toto je všetko, čo ľutuje: toto ju neopúšťa, pod svojimi viečkami si v noci prehráva svoje prehry stále dookola, nedávajú jej pokoj, nenechajú ju spať, iba čakajú, kým sa vzdá. Myslí na všetko, čo mohla urobiť inak – čo mohla spraviť lepšie alebo nespraviť vôbec. Čomu mohla zabrániť.

Je často zbabelcom, keď sa pred nimi pokúša neúspešne utiecť, zachrániť si holú kožu. S červenými tvármi uteká, nebo sa dnes na ňu hnevá, tak prší, cez látku tenisiek a kapucňu jej vsiaka voda a ona vie, že už dlho nevydrží, že už čoskoro bude musieť zastať. Neznáša ten pocit, že nebude môcť utekať večne – máta ju v nočných morách, v takých, ktoré má raz za čas každý.

Tieto veci nenesie na chrbte ako hriechy, ale na krku, okolo neho jej cinkajú a pri každom kroku udierajú do hrude, aby na nich nikdy nezabudla. Ťažia ju a ťahajú k zemi, aby sa pri behu ešte aj potkýnala a padala.

Veci, ktoré ľutuje nežijú v bytoch, nie sú otravnými susedmi, ťažkým súperom vo vopred prehratých susedských vojnách.

Sú kvetmi na oblozkách, ktoré nikdy nevyrastú, nikdy nekvitnú. Ktoré polieva, hnojí, o ktoré sa stará, o ktorých číta knihy, no ja tak im stále nevie pomôcť a ani to nikdy vedieť nebude. Sú jej hanbou, pripomienkou, že namiesto nich mohla mať kocúra alebo psa, niekoho, kto by ju privítal, keď sa vracia domov. Niekoho, kto by jej nevyčítal, čo spravila.

Pred spaním premiestni kvetináče opäť na iné okno, zaleje, pohnojí. Aby si mohla na druhý deň ráno znova všimnúť, že nevyrastli.

A ani nezvädli.

Toto je všetko, za čím v noci plače: toto sú jej prebdené noci všetky na jednom mieste, aby sa dlho a ťažko hľadali, ale keď ich už nájdú, tak všetky naraz.

Tieto sa nenesia okolo krku ani na chrbte, tieto sa nosia vo vreckách mikín a v kapucniach. Kde ona na nich zabudne a potom objaví zásadne iba vtedy, keď si na nich nechce spomínať. Pri praní ich zabudne vybrať a zničia sa. No nie tak, aby ich už viac nikdy nevidela, ale tak, aby ich časti nachádzala všade ešte dlho potom, čo si myslela, že je už koniec.

Do vreciek si ho vkladá sama, no vkladajú jej ho aj cudzí ľudia, keď si nevšimne, čo sa deje a objaví ho až doma, kde s ním zostáva sama. Má veľa mikín, veľa nohavíc s kopou vreciek a nikdy ich nekontroluje, je príliš zaneprázdnená inými činnosťami, únavou, spánkom.

Vie, že sa narodila, aby vdychovala dažďové kvapky – keď leží na zemi a padajú, je to akoby plakala odzadu. Záporné číslo by tak zrušilo kladné a bolo by prázdno. Lenže tak to nefunguje a to ona veľmi dobre vie.

Smútok nebýva vedľa nej, nie je jej susedom ani nájomníkom. Býva priamo v nej, v jej fyzickom tele, ako orgán, ktorý na nič iné nie je. Je to jej slepé črevo, jej Achillova päta. Ak sa tento orgán pokúsi vytrhnúť z tela násilne, ublíži si, zomrie. A ona na to správne odstránenie nemá silu ani trpezlivosť. Vzdávať sa už pred bojom je jej špecialita.

Pred spaním sa preto iba umyje, vytlačí vyrážky na tvári i na duši a potom zaspí nepríjemným spánkom ľudí, ktorí sa nepriznávajú.

Jej slzy padajú na tisíc miest naraz. Aby vo svojich nočných morách vždy zomierala posledná.

A keby sa jej niekto spýtal, čo je na nosení všetkých týchto vecí to najhoršie, najprv by sa síce odmlčala. No potom by povedala, *istota, že ju toto všetko naisto prežije*. Nech robí čokoľvek, nikdy sa toho nezbaví, nikdy ju to nenechá na pokoji. Koniec nastane iba s tým jej. Môže s tým iba žiť alebo nežiť vôbec.

Jej deň zúčtovania môže prísť, no nikdy jej nepomôže žiť. Iba zomierať. A tak, ako vraví sama sebe počas prebdených nocí, v skutočnosti nikdy nepríde.

Koniec koncov, za to čo spravila si ho možno ani nezaslúžila.

Napadne jej, že celý náš život je vlastne jedna veľká prokastinácia – smrť si predsa odkladáme až nakoniec. Ona si odkladá ešte niečo.

Čo to všetko je, ale nikdy nikomu nepovie.